

θω... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Νοιώθω τό χέρι έκεινο νά χώνη τό συνθέρετο του νύχια στό λαιμό μου... Θεέ μου!...

Κοινήρες θλιβερά τό σεβάσμιο κεφάλι του ό ανασκοτής, καί μαλαζώνοντας δύο πολύ μπορούσε τή φωνή του, τής μονυμούσιος υπόβλητης:

— Ήσυχάστε, δεσποινίς... Άληγμινά, ή ανθρωπινή ψυχή έχει βάθη σκοτεινά και μυστηριώδη... Βοηθήστε με νά τά φάξω γαλήνια, γιά νά βγονται δύο, δύο πολύ ωστόσοι μπορούμε, ατ' τή φριχτή αυτή λίμνη τού αίματος πού μάς τριγωνίζει; Έξηγητης μας, τί οας συνέδη αρχούς, πρών προθίστε στην άστενασθητή—είμαι βέβαιος γι' αυτό— μά νώτοσ ανατριχιστική δολοφονία του πατρός σας και τής ίδιας;

Μέ αφάνταστη προσπάθεια άνακλαδιστηκε ή νέα κι' έφερε τό χέρι της στό μέτωπό της, σάν νάθετε νά διώξη από κεί κάτοιον άπαντα βραχάν πού τής πιεζε τό κρανίο και τής σκότιζε τό μυαλό. Επειδή καρφώνοντας τά απλανή μάτια της στό ταβάνι, φιθύρισε με υχρωμένη φωνή:

— Νά πάς ξεγινε τό κακό! Είνε υγάτα... Κλείνοντας στό δωμάτιο μου γιά νά κομιμθώ... Έξοι ουδάλιαζε πένθιμα δ' αέρας... Μέ ταραζετο τό κλάψιμο του άνακλα στά φύλα καί στά κλαδά τῶν δέντρων... Γι' αυτό καί δεν κάθησα γιά φαγητό στό τραπέζι, παρού φίλησα τὸν αιματού καί κλείστηκα στό δωμάτιο μου... Φάνω στό πρεβάτι μου κι' αρόσον ἔξαφτα κάτι νά τοξή στό τζάμι. Γυρίζω ποδός τά έχει τή ματιά μου καί τής—Θεέ μου! τί φρίξη! — βλέπω ατ' έξι νά με υπτάζει ο Νομάρι... Ο καλός μου Νομάρι... Ο αρραβωνιαστικός μου... Μά... Τί θέλει τέτοια ώρα ατ' έξω στό παράθρο μου δ' Νομάρι... Τί θέλει, Θεέ μου;... Αυτός είνε νερόδος, ΝΕΚΡΟΣ, έδω καί δύο χρόνια!... Τί θέλει, Νομάρι;... Ασε με ήρηγε Νομάρι... Εσύ σωτηρίζετε, στό ινηγή πρόπερσι... Μοι τὸν σότωσαν κατά λάθος, τὸν καλό μου Νομάρι, στό κυνή!...

Ανγυμοι διέσφιναν στό σημείο αυτό τή νέα. Η χλωμάδια τού θανάτου άπλωθησε στό πρόσωπό της. Μά κάπιο κουράριο υπεράνθιστο τή στήλης στά κλωτσιμένη γόντα της ζι' έξυκολούσης την άφηγητης:

— Στάθηκε ατ' έξω ατ' τό τζάμι ό αγαλμηνός μου δ' Νομάρι, δ' πειθαρίγονος Νομάρι... Μά τό χέρι του μάρανε σιγά-σιγά καί απήσε νέσα στό δωμάτιο... Νάτο: Κίτρινο, ως λιγοσμένα δάχτυλα καί με νύχια σινθέτερά, μέ πληστείς... Μαραίνει ώλενα καί πτάνει στό λαπού μορ... Γονατίζω τριαγμένη στό πρεβάτι μου προσσάτα, μέ αυτό χαυπίνειν καί με πιάνει... Μοι σηγίγει τό λαιμό... Μέ πνιγει... Οφόραζω... Με υδράζει ατ' έξω κι' δ' νειρό δ' Νομάρι... Δέν έφοι πιπτεί λάλο... Τίποτε λάλο... Νομηματάν!... Νομηματάν!...

“Ενα ύπατο βογγητό βήγήκε ατ' τά στήθη τής νέας καί σωριάστηκε στό πάτωμα άνασθητη...

‘Ο ς. Πηγές οπρώθηκε δρόμοι, έσκυψε κοντά στή νέα κι' έξέτασε τό σφρυγό της.

— Είνε νερό! φιθύρισε μέ φωνή συγκινημένη. Μά τόσο τό καλύτερο. ‘Ο θάνατος τήν έλιτρωσε ατ' τήν άντιστοντη δικαιωσίνην. “Ας τήν κρίνει ο Πανάγαθος σύμφωνα με τήν άνεξαντλήτη έπιεσιά του... Γιατί ήταν μάλιστας άθωα... Ή τρέλλα τάραξε τό λογικό της... Καί σε μά στιγμή έξαρε, έσκανε διτί έσκανε. ‘Ο Θεός ας τή συγκρόσει...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Σ' ένα θέατρο τής Μόσχας παζόταν κάποτε ή «Κάρμεν», τό γνωστό άριστονγματικό μελόδραμα του Μπιζέ.

“Οσοι έχουν δει τό μελόδραμα αυτό, θά ξέρουν βέβαια ότι έχει πολλές σκηνές, στις άποτες έμφασιζονται έπι σκηνής στρατιώτες καί φυσιοί. Γιά νά έπιτύχη λοιπόν ή άπλωτος άριστός τής παραστάσεως, δ' στρατηγός φροντίδων τής Μόσχας, διέταξε — κατά παράκλησην τού θιασάρχου — πενήντα στρατιώτες τού πεζικού νά λάδουν μέρος στό μελόδραμα, ώς κοιτάρσου.

Τή παράσταση είλε όραξίτε. Τή στιγμή διως πού έμφανισθηκαν στη σκηνή οι Ρώσοι στρατιώτες, έμειναν έξαφρα στή θέσι τους άκινητοι, σε στάση προσοχής. Τί είλε συμβεῖ; ‘Απλούστατα, είλαν δει τόν στρατηγό τους νά κάθεται, μέ τή μεγάλη στολή του, στήν πρώτη θέση καί νά τούς κυττάει άπλο τήν κορφή ώς τό νύχια, σάν νά τούς έκνειν έπιθεώρηση. “Ετοι, οι δυστυχήσμενοι στρατιώτες τά είλαν χάσει. Εντύχως, δ' στρατηγός άντελθηκε έγκαιρως τί συμβαίνει καί τούς φώναξε:

— Πολύ καλά, παλληκάρια μου! Εμπόδις τώρα, στό έργον! Κάμετε τό μέρος σας!

Τότε μόνον οι αδυοχέδιοι καλλιτέχνες άποφάσισαν νά κινηθούν καί ή παράστασις συνεχίστηκε.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΙΩΝ ΚΩΜΕΙΔΥΑΛΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΙΝΑΡΔΟ»

Νικόλας

Τώρα πού στόν κόρφο σφύλισμένα τάχω,
Τώρα γιά κανένα κλέφτη δεν μέ μέλει,
Τώρα τό σεντούκι ήδη βρεθεί μονάχο.
Τώρα ήδη μετε στό σπίτι όποις κλέφτης θέλει.
Τώρα πούμ' ήδης κάσα σιδερένια
Είναι όντος κέρια μπροστήσαν κλέδια μου,
Τώρα δέν έχω στήν ψυχή μου έννοια,
Τώρα δέν φοβάμαι μήπε τά παιδιά μου.
Είναι όντος κάσα, πορτούριλ,
Είναι όντος ταυτίο, Τράπεζα τού Κράτους,
Κι' άν οι λωποδύτες μού φιχτούνε δύο,
Σάν θωρακώτο μας θά σταθδ μπροστά τους.

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΚΟΥΜΗ»

Έλενη

Νά τό κατί τ' άφεν άνοιγει
καί σε κομμάτι γοργό μάλι φύγη
άχ ο κολός μου μονος μισεύει
μαραίνει ατ' την κορη πού τόν λατρεύει,
“Αχ! πάς θά ζήσης μόνος μαραύ μου!
άχ! πού πηγάνεις καί πω μ' άφινες,
κάμα, μήν παίνεις τά δάκρυά μου,
γιατί πού μαρού μπορεῖς νά γίνης,
Μά ή παρδί μου δύο κι' άν κλαιει
σάν άλκυνθαν έδω στήν ξέρα,
θωρακώ μας κάπιος τής κρωφρόλειει:
σπάτα! διάρος σου θάναι μά μέρα.

Έλενη

Οργίσου με, Μιχάλη, πώς θά μ' άγαπατε,
δύο μαρκά μων θάσαι όποι και νά τας.

Μιχάλης

Οργίζουμε στό κύμα και στόν οδρανό,
μαρανά σου πώς θά λιλώ καί πώς θά πονώ.

Έλενη

Οργίσου με πώς θάσαι ταίρι μου πιστό,
“Αχ! τώρα που σε έλιγο θά σε χωριστό.

Μιχάλης

Οσο λοικούδια βγάζουν τά χλωφά κλαδιά,
πάντα δική σου θάναι ή δόλια μου παρδί.

Έλενη

Κι' άν άλλη βγέτη μπροστά σου, κέταξε καλά
μην τύχει καί σου παρει, φώς μου, τα μαλά.

Μιχάλης

Νεφάδια τού γιαλού μας, κόρη τού βρενού,
έσθι μον πήμες μάνη καί παρδί και νοῦ.

Χορδός

Φεύγει, φεύγει ή αφέντης ή τρανός,
φεύγει τής πατρίδας τό καμάρι,

και βροντοφωνάζει γιη και οδανός

πώς δώση στήν Αθήνα και θά πάρη!

“Οταν θάμητη πρώτα πού προστάστη,
τόν βλέπουν μ' άναυτό τό στόμα δύο,

και τήν όωρα π' ατ' τό βήμα θά μιλή
τής Βούλης θά μπορηστουντες οι θύλοι.

Σύρε, σύρε, βούλευτη μας, στό καλό

και προστάτη μας και προτε μας άφεντην,

κι' όποις τώρα τό γλεντούμε στό γιαλό.

στήν Αθήνα πού μεγάλο βάζουν γλέντι.

Φεύγει, φεύγει ή αφέντης, τί γαρά!

μέ τόν γιού του ποδιώνα σπίρτο δά μονάχο,

κι' όπαν φθάσει στήν Αθήνα μά φορά,

θά τραντάξει κάθε πέτρα, καθέ βράχο...

Καπετάν Γιακούμης

Χαρά δ' το τό δελφίνι, χαρά στό παλληκάρι.

αιτός ήλι ξεπεράσω Μιαούλη και Κανάρη,

και νάντοντονται και κάθε μποντοτείση,

και τί μπορει νά γίνη ένας θεός το δέξει.

Μπορει με μας νά πινή τού Ίμπρατη μό στόλο.

μπορει νά τόν τινάξει μονάχος στόν άρρεια...

γιατί δε λέξ μια λέξι και σύ, μωρέ καζόλο;

Μανώλης

“Ο, τι μού πεις θά κάμω ένω, καλέ πατέρα.

Καπετάν Γιακούμης

‘Αφού, μωρέ, σου δίνουνε γυναίκα

και θίσαστε ζευγάρι ταιριαστό

τί κάθεσται άλγιστος σάν στέκα;

Χαρά στό γιού, άλγησεια, πού τόν βρήκα,

χαρά στό καλλιμένο κουνενέν

τό δίνουνε πεντάμορφη και προκά

και δεν σου ξεστομίζει ένα να!

(Στήχοι ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΥ).

